

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βουκόλου, Ἐπισκόπου Σμύρνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν τρία Προσόμοια Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς, καὶ τρία τοῦ Ὁσίου.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ὁ Ποιητὴς τῶν ἀπάντων, καὶ Λυτρωτὴς ἡμῶν, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, τῷ ναῶ προσηνέχθη, ὅθεν ὁ Πρεσβύτες τοῦτον λαβὼν, μετὰ χαρὰς ἀνεκραύγαζε. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Ἀγαθέ, ἐν εἰρήνῃ ὡς ἠυδοκῆσας.

Ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, ἐκ τῆς Παρθένου λαβὼν, τὸν πρὸ πάντων αἰῶνων, γεννηθέντα Σωτήρα, Εἶδον, ἀνεβόα, τὸν φωτισμὸν, τῆς σῆς δόξης τὰ πέρατα, νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Ἀγαθέ, ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδόν σε.

Τὸν ἐπ' ἐσχάτων τεχθέντα, εἰς σωτηρίαν βροτῶν, ὁ Συμεὼν βαστάσας, ἐν ἀγκάλαις Σωτήρα, χαίρων ἀνεβόα. Εἶδον τὸ φῶς, τῶν Ἑθνῶν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἰσραήλ, νῦν ἀπολύεις, ὡς εἰρηκας ὡς Θεός, ἐκ τῶν τῆδε τὴ κελεύσει σου.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου

Ἦχος πλ. β' Τριήμερος ἀνέστης

Φωτὶ τῶν θεουργῶν ἀρετῶν, ἀστράπτων ἱερώτατε, φῶς ἐτέθης, ἐν λυχνία μυστικῶς, τῆς θείας Ἐκκλησίας, λαμπρύνων ταύτην Πάτερ, ταῖς Ἱεραῖς διδασκαλίαις σου.

Τὸ Πνεύμά σε τὸ Ἅγιον, Βουκόλε ἀγιώτατε ἀγίασαν, διὰ σοῦ ἀγιασμόν, τοῖς πίστει προσιοῦσι, παρέχει θεοφόρε, καὶ φωτισμὸν καὶ ἀπολύτρωσιν.

Τὴν ἄκραν ἀγαθότητα, κηρύττων τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, κακωθέντας, ἀγαθύνεις τοὺς λαοὺς, σοφὴ ἀγαθοδότης, προσάγων τῷ Σωτήρι, ἱερουργὸς ὡς Ἱερώτατος.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τῆς Ἑορτῆς Ἦχος πλ. α'

Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς, καθὼς εἶπεν ἐν Εὐαγγελίοις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐν αὐταῖς γὰρ εὕρισκόμενον αὐτόν, τικτόμενον καὶ σπαργανούμενον, τιθηνούμενον καὶ γαλακτοτροφούμενον, περιτομὴν δεχόμενον, καὶ ὑπὸ Συμεῶν βασταχθέντα, οὐ δοκῆσει οὐδὲ φαντασία, ἀλλ' ἀληθεία τῷ κόσμῳ φανέντα, πρὸς ὃν βοήσωμεν, ὁ πρὸ αἰῶνων Θεὸς δόξα σοί.

Ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἦχος πλ. β' Τριήμερος ἀνέστης

Μεγίστων δωρημάτων ἡμῖν, ὁ τόκος ὁ ἀλόχευτος, τῆς Παρθένου, πᾶσι γέγονε σαφῶς, Θεὸς γὰρ τὴν φθαρεῖσαν, καινίζει πάλιν φύσιν, καὶ ἀναπλάττει τὸ ἀνθρώπινον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἀνεβόα, θρηνηδοῦσα μητρικῶς, Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθὰ

Φέρουσα ἡ Ἀγνή, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ σωτηριὸν σου,

Δέχου ὃ Συμεῶν, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχρηματίσθης, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ἴδου γὰρ παραγέγονε.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Νῦν εἶδον ἀγαθέ, Θεὲ οἱ ὀφθαλμοί μου, τὴν σὴν ἐπαγγελίαν, ἀπόλυσόν με τάχος, τὸν δούλόν σου φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ὅμοιον

Νῦν μὲ πρὸς τὴν ζωὴν, ἀπόλυσον τὴν ὄντως, ὁ Συμεῶν ἐβόα, Σωτήρ μου, εἶδον γὰρ σε, τὸ φῶς τοῦ κόσμου Δέσποτα.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενος ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, δι' ἐμὲ νηπιάσας ὑπὸ νόμον ἐγένου, ὁ πάλαι χαράξας ἐνπλαξί, τόν νόμον ἐν τῷ Σινά, ἵνα πάντας ἀπαλλάξῃς, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτήρ, δόξα τῇ βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καὶ νῦν... τὸ αὐτὸ

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τὸν συνάναρχον Λόγον

Ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης τὰ εἰθισμένα πληρῶν, ὁ Ποιητὴς καὶ Δεσπότης καὶ ὁ τοῦ νόμου δοτὴρ, καὶ ἀγκάλαις Συμεῶν, εὐδοκία τῇ σῇ, βασταχθῆναι ἐν σαρκί, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, καὶ πᾶσαν κτίσιν συνέχων, ἡνέσχου μόνε Οἰκτίρμον, τὸ φῶς σου πᾶσιν ἀποκαλύψας ἡμῖν.

Δόξα... Καὶ νῦν... τὸ αὐτὸ

Εἶτα λέγεται ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὸ Βουκόλου μέγιστον ὑμνήσω κλέος. Ἰωσήφ.

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. β' Ὁ Εἰρμὸς

«Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἴχνησι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντοῦμε νὸν Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδήν, ἐβόα ἄσωμεν».

Ταῖς θεϊκαῖς ἀγλαΐαις καὶ Ἱεραῖς, καὶ φωσφόροις λάμπησι, λαμπρυνόμενος ἀεὶ, τὴν ἐμὴν καταύγασον

ψυχὴν, τὴν λαμπρὰν σου ἑορτὴν, Πάτερ γεραίρουσαν.

Ὁλολαμπὴ σὲ ἀστέρα ὁ νοητός, ἀναδείξας Ἥλιος, ταῖς λαμπρότησι τῶν σῶν, ἀρετῶν ἐφαίδρυνε τὴν γῆν, Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, Βουκόλε πάνσοφε.

Βίον ἀεὶ ἡγνισμένον καὶ καθαρὸν, καὶ κηλίδων ἄμικτον, ἐνδεικνύμενος Χριστοῦ, Ἱερὸν κειμήλιον σοφέ, ἐγνωρίσθης ἐπὶ γῆς, Βουκόλε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον

Ὁ τῷ Πατρὶ συνυπάρχων μονογενής, ὑπὲρ νοῦν ἐν μήτρᾳ σου, σαρκωθεὶς θεοπρεπῶς, τοὺς βροτοὺς ἐθέωσεν Ἀγνή, διὰ πλήθος οἰκτιρμῶν ὁ ὑπεράγαθος.

Ὦδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς Ὁμολογίας σου».

Υἱὸς ἡμέρας καὶ φωτός, γεγονῶς Ἱεράρχα, διὰ πόνων ἐνθέων, κατεσκῆνωσας σαφῶς, ἐν ταῖς λαμπρότησι νῦν, τῶν Ἀγίων, χάριτι λαμπόμενος.

Κηρύττων μίαν εὐσεβῶς, τῆς Τριάδος οὐσίαν, τὴν πολύθεον πλάνην, ἐξερρίζωσας ἐκ γῆς, ὡς Ἱεράρχης σεπτός, ὡς τοῦ Λόγου, ἀληθῆς διάκονος.

Ὁδὸν ὑπέδειξας ζωῆς, πᾶσι τοῖς πλανηθείσι, δυσμενοῦς ἐπηρεία, καὶ προσήγαγες αὐτούς, οἷα ποιμὴν λογικός, σεσωσμένους, Λόγω ἀρχιποίμενι.

Θεοτοκίον

Λιμὴν γενοῦ μοι καὶ φρουρός, ταῖς δειναῖς τρικυμiais, τῶν παθῶν ἀνενδότως, χειμαζομένω ἀεὶ, ἐν τῇ θαλάσῃ Ἀγνή, τῇ τοῦ βίου, μόνη ἀειπάρθενε.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου

Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθείς

Ἱερωσύνης τῷ φωτὶ διαλάμπων, ἐφωταγώγησας λαοὺς Ἱεράρχα, τὸ τῶν εἰδώλων σκότος τε ἠφάνισας αἴγλη ἰαμάτων δέ, τῶν παθῶν τὴν ὁμίχλην, λύσας μεταβέβηκας, πρὸς τὸ ἄδυτον φέγγος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων ἐκτενῶς, τῶν σὲ τιμώντων, Βουκόλε Μακάριε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Τῆς Ἑορτῆς

Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Νηπιάζει δι' ἐμέ, ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν, καθαρσίων κοινωνεῖ, ὁ καθαρῶτατος Θεός, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου τὴν ἐκ Παρθένου, καὶ ταῦτα Συμεὼν μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτὸν Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, καὶ ὡς ζῶν ἠσπάζετο, καὶ χαίρων πρεσβυτικῶς ἀνεκραύγαζεν. Απόλυσόν με, σὺ γὰρ Θεός μου, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων.

Ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σὰ ἐλέη Δέσποινα οἱ δούλοι σου, κράζοντες καὶ λέγοντες, Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ἀναγκῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς, σὺ γὰρ ὑπάρχεις, ἡμῶν ἡ ἀντίληψις.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἐπ' ἐσχάτων σὲ σαρκὶ τετοκυία, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρώσασε Χριστέ, Οἴμοι! ποθεινότετε, Ἰησοῦ ἀνεβόα, πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶν σε μακρόθυμε.

Ὦδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἑορτάζουσα».

Ὁ προγινώσκων σου, θεομακάριστε, τῆς ψυχῆς τὸ ὄραϊον καὶ τοῦ νοός, τὴν καθαρότητα, Ἱεροκήρυκα σοφόν, ἱερῶς σὲ προχειρίζεται.

Ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, λαμπαδουχούμενος, τοὺς ἐν σκότει τῆς πλάνης φωταγωγεῖς, καὶ διὰ Βαπτίσματος, υἱοὺς ἡμέρας ἐκτελεῖς, Ἱεράρχα Παναοίδιμε.

Μυρίων ἔσωσας, θηρῶν τὸ ποίμνιον, τῶν ταράττειν ζητούντων καὶ ἀφιστάν, τῆς ἀμώμου πίστεως, Ἀρχιερέων καλλονή, καὶ Ποιμένων ἀκροθίνιον.

Εὐρῶν σὲ χάριτι, περιαστράπτοντα, ὁ κλεινὸς θεολόγος χειροθετεῖ, θείαις εἰσηγήσεσι, καὶ Ἱερέα ἐκτελεῖ, Ἱερὸν Βουκόλε πάνσοφε.

Θεοτοκίον

Γνωστῶς ἐν βάτῳ σε, Μωσῆς ἐώρακεν, Ἱερῶς τυπουμένην τὴν τοῦ πυρός, μέλλουσαν λοχεύτριαν, ἀναφανῆναι μυστικῶς, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ὡδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοὶ ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἶδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον».

Ἱερωσύνης τὸ ἱερόν, ἔνδυμα φορέσας Ἱερῶς, τοὺς ἀνιέρους ἐφώτισας, σέβειν Ἱεράρχα Μονάδα ἄκτιστον, τρισὶν ἐν χαρακτήρσι, Βουκόλε πάνσοφε.

Στόματος λύκου τοῦ νοητοῦ, ἤρπασας λαοὺς ταῖς διδαχαῖς, τοῦ θεηγόρου σου ὀτόματος, καὶ αἰρετιζόντων Πάτερ ἀπύλωτα, ταῖς σαῖς θεολογίαις, ἔφραζας στόματα.

Ταῖς φωτοβόλοις κατανασθεῖς Ὅσιε τοῦ Πνεύματος αὐγαίς, φωτοειδῆς ὄλος γέγονας, λάμπων ταῖς τῷ σκότει ἐνυπαρχούσαις ψυχαῖς, Βουκόλε, Ἱεράρχα θεομακάριστε.

Ὁ βδελυρὸς ἤττηται ταῖς σαῖς, Ἱερολογίαις Ἱεραῖς, Μαρκίων καὶ ἐξωστράκισται, πάσης ἀτοπίας ἐξερευγόμενος, βόρβορον ὁ λυσσώδης, Βουκόλε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον

Νόμῳ τῆς φύσεως Ἰησοῦς, ὁ πανυπερούσιος Θεός, καινοτομεῖ παναμώμητε, σοῦ ἐκ τῆς νηδύος ἀποικτόμενος, ὁ μόνος οὐσιώσας τὸ πᾶν βουλήματι.

Ὡδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς

«Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοὶ Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς, τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε».

Ὑψοῦσαν ταπεινώσιν, καθαρότητα νοός, ἀγάπην ἀνυπόκριτον, πίστιν ἐλπίδα ἔχων εἰλικρινῆ, Βουκόλος ὁ ἔνδοξος, τῆς Τριάδος ἐδείχθη καταγώγιον.

Μεγάλως κοσμήσαντα, τῶν Συμυρναίων Ἱεράν, καθέδραν σὲ πανεύφημε, μυσταγωγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸν μετὰ σέ, ποιμένα Πολύκαρπον, τὴ χειρὶ σου Βουκόλε τελειούμενον.

Νοήσας τὴν κλήσιν σου, διὰ Πνεύματος Σοφέ, τὸν μετὰ σὲ ἐν χάριτι, τῶν λογικῶν θρεμμάτων καθηγητήν, προσάγεις τῷ βήματι, ἀρετῶν λαμπεδοσὶν ἐξαστράπτοντα.

Θεοτοκίον

Ἡ πύλη τῆς χάριτος, ἡ ἀνοίξασα βροτοῖς, τὴν πύλην τὴν οὐράνιον, τῆς μετανοίας πύλας μοι τηλαυγῶς, διάνοιζον Δέσποινα, καὶ πυλῶν τοῦ θανάτου ἐλευθέρωσον.

Κοντάκιον Ἦχος α'

Ὁ μήτραν παρθενικὴν ἀγίασας τῷ τόκῳ σου, καὶ χείρας τοῦ Συμεῶν εὐλογήσας ὡς ἔπρεπε, προφθάσας καὶ νῦν ἔσωσας ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός. Ἄλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τὸ πολίτευμα, καὶ κραταίωσον Βασιλεῖς οὓς ἠγάπησας, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξάριον

Τῆ ΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βουκόλου, Ἐπισκόπου Σμύρνης.

Στίχοι

- Σμύρνης ὁ Ποιμὴν Βουκόλος θνηπόλος,
- Ἄγρυπνός ἐστι, καὶ θανῶν, ποιμνης φύλαξ.
- Ἀγλαὸν ἡλίοιο φάος λίπε Βουκόλος ἕκτη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Ἐμέσῃ.

Στίχοι

- Χριστὸς τέτρηται χείρας ἤλοις καὶ πόδας,
- Ἰουλιανὸς προστίθησι καὶ κάραν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φαύστης, Εὐϊλασίου, καὶ Μαξίμου.

Στίχοι

- Τρεῖς Μάρτυρες πάσχουσιν ἰχθύων πάθος,
- Κοινὴ τυχόντες ὀργάνου τοῦ τηγάνου.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς ὀσίοις Παισὶ, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Συνετίζων ἀσυνέτους καταρτίζων δέ, τοὺς πλάνη ἐξοκείλαντας, Πάτερ ἔσωσας, καὶ Θεῷ προσήξας καθαρούς, αὐτῷ μελωδοῦντας εὐσεβῶς, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁραιοθήσαν Παμμάκαρ σιαγόνες σου, τὴν σάρκωσιν κηρύττουσαι, τοῦ δι' ἄφατον εὐσπλαγχίαν, λάμπσαντος ἡμῖν, πρὸς ὃν ἀνεβόας ἐμμελῶς. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κυριεύσας δι' ἀσκήσεως τοῦ σώματος, τῶν παθημάτων Ἐνδοξε, ἀκυρίευτος ταῖς τοῦ πλάνου ὄφθης προσβολαῖς, καὶ νῦν ἀναμέλπεις ἀπλανῶς. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες τῆς ἀρχαίας ἀποφάσεως, τῷ τόκῳ σου πανάμωμε, ἀνυμνούμεν σε οἱ σωθέντες Κόρη διὰ σοῦ, βοῶντες καὶ λέγοντες πιστῶς. Εὐλογητὸς ὁ καρπός, τῆς σῆς κοιλίας ἀγνή.

Ὦδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας, ἅπαντα γὰρ δρᾶς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἐκβλαστήσας ὡς φοῖνιξ ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ, ὀφειλόμενον ὕπνον δικαίοις ὕπνωσας, φέρεις δὲ φυτόν, πρὸς τοῦ θείου σου μνήματος, θαῦμα τοῖς ὀρῶσι, Βουκόλε θεοκῆρυξ.

Ὁ Θεοῦ Θεὸς Λόγος ὁ ἐνυπόστατος, ἱερὸν Ἱεράρχην σὲ προχειρίζεται, χρίοντα λαόν, Ἱερῶς ἱερώτατε, Πρόεδρε Σμυρναίων, φωστήρ τῆς οἰκουμένης.

Σαρκοθέντα τὸν Λόγον ἐθεολόγησας, καὶ πολλοὺς ἀλογίας λαοὺς διέσωσας, θεῖος γεγονῶς, μαθητῆς τοῦ ἐκλάμπαντος, ἐν θεολογίαις, Βουκόλε κῆρυξ.

Θεοτοκίον

Ἱερῶς ἐμυεῖτο τὰ σὰ μυστήρια, προφητῶν Θεοτόκε ὁ θεῖος σύλλογος, πόρρωθεν μαθῶν, καὶ τρανῶς ἐκτιθέμενος, τὰς θεοσημείας, τοῦ θείου τοκετοῦ σου.

Ὦδὴ θ' Ὁ Εἰρμὸς

«Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε

ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὄν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις, στρατιαῖς σὲ μακαρίζομεν».

Ὡς φῶς ὡς φέγγος ὡς μέγας ἥλιος, ὡς ἀστραπὴ Χριστοῦ τῆ Ἐκκλησία ἐξέλαμψας, καὶ πιστῶν διανοίας ἐφώτισας, καὶ πρὸς τοὺς ἀνεσπέρους, τόπους ἐσκήνωσας, μέλπων τρισαγίας ἐν φωναίς, Τριάδα ἄκτιστον.

Σαρκὸς καὶ κόσμου ἔξω γενόμενος, Ἱερουργέ, πρὸς τὰς ὑπερκοσμίους γηθόμενος, μεταβέβηκας τάξεις θεοῦμενος, θέσει φαεινοτάτη, ὅθεν τὴν μνήμην σου, πίστει ἐκτελοῦμεν, ἐπὶ γῆς Βουκόλε πάνσοφε.

Ἡ γῆ τὸ σῶμά σου τὸ μακάριον, κρύπτει σαφῶς, ἰάσεις ἀναβλύζον καὶ χάριτας, οὐρανὸς δὲ τὸ πνεῦμα σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς, φέρει τοῖς ἀπ' αἰῶνας θεαίαις λαμπρότησι, κατηγλαϊσμένον, ἀληθῶς Βουκόλε ἐνδοξε.

Θεοτοκίον

Φωνὴ Ἀγγέλου μεγάλης Ἄγγελον, βουλῆς Ἀγνῆ Χριστοῦ Ἐμμανουὴλ ἀποτέτοκας, τοῖς Ἀγγέλοις τοὺς κάτω συνάπτοντα, μόνῃ πανύμνητε, μόνῃ αἰτία, τῆς ἡμῶν Κόρη θεώσεως.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Ἁγίου

Τοῖς Μαθηταῖς

Ποιμαντικῶς ὠδήγησας, πρὸς νομὰς εὐσεβείας, τὸ τοῦ Κυρίου ποίμνιον, πάνσοφε, Ἱεράρχα, ἀποδιώξας ὡς θήρας, πᾶσαν αἵρεσιν, ὅθεν, νὺν ἐποπτεύεις, ἴλεως, καὶ ἡμᾶς οὐρανόθεν, ὡς παρεστῶς, μετὰ τῆς Πανάγνου καὶ Θεοτόκου, τῷ θρόνῳ τῆς θεότητος, παμμακάριστε Πάτερ.

Τῆς Ἑορτῆς, ὅμοιον

Τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, οὐκ ἐκστάς ἀπορρήτως, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, ἐκ Παρθένου γεννᾶται καὶ νηπιάζει ὁ Λόγος, τοῦτον δὲ ἐν ἀγκάλαις, Συμεῶν ὑποδέχεται, ἅμα τε ὁ Πρεσβύτες, καὶ Γηραιά, ἀνθρωπολογήσαντο ὡς Δεσπότη, ἐν ᾧ καὶ προεμήνυον, τὴν βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθὰ

Σήμερον ὁ Σωτὴρ, ὡς βρέφος προσηνέχθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ χερσὶ γηραλέαις, ὁ Πρέσβυς τοῦτον δέχεται.

Στίχ. Νὺν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ σωτηριόν σου,

Νήπιος τῆ σαρκί, ὁ παλαιὸς τῷ χρόνῳ, ὁρᾶται παραδόξως, τὴ σήμερον ἡμέρα, καὶ τῷ ναῷ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Δέχου ᾧ Συμεῶν, ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τὸν Κύριον τῆς δόξης, τοῦ κόσμου τὸ σωτήριον.

Δόξα... Καὶ νὺν... ὅμοιον

Μέγα καὶ φοβερόν, Μυστήριον καὶ ξένον! ὁ πάντα περιέπων, καὶ βρέφη διαπλάττων, ὡς βρέφος ἀγκαλιζέται.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τὸ σῆμα, καὶ Ἀπόλυσις.